

Bihhane wend.

Uhhel wennas olli se pahha wiis, et ta kohhe wihhaseks sai, kui ta omma wendade ehet teiste seltsis olli. Ta separrast ütles isseenese vasto: „Ma tahhan diete kätte wödta, ja ühhe üksiko kohta ellama miina; küllab mul siis saab rahho ollema!“ Läks siis ühhe kopa ellama. Agga ühhel páwal läks ta ühhe riistaga jõest wet toma, ja panni riista weega Ma peále seisma; agga riist läks ümber. Ta siis täitis riista teist korda; agga riist läks ta ümber. Ja nendasammioti ka kolmat korda. Agga siis ta sai wihhaseks, ja ldi riista vasto seina purruks. Agga kui film nüüd nende potti tükide peále langes, ta siis tundis, et wanna wihma waen temmasti jäggo olli sanud, ja wöttis kätte, ja läks agga jálle omma kohta tagasi.

Eks mitto tõmees ei te omma tõriis-tadega, kui tö ei tahha kohhe korda miina, Jummas parrago, nendasammote; wiškab neid tullist wihma täis, ommast käest, nago olleksid nemimad pohha teti mud. Eks mitto, kes teisi peab õppetama, agga isse diete ei tea, ei sa wihhaseks, kui teised ei sa arro, ja hakkab neid sõimama ja lõma. Eks mitto ka tannapáaro ei mõtle, kui agga ep olleks mul tarvis innimeste husgas ellada, kus mind ühtepuhko wihhale kiustatke, küllab saaksin waikne ollema ja rahhus. Agga ep olle nenda; meie ennestee sees on waenlane, ja ei lahku, kuni meie ei saueks mele waimus, egga wödta ennestee peále sedda uit innimest, kes Jummasa farnatseks on lodud tõssise õigusse ja püh-hitsusse sees.“ Ewes. 4, 23, 24.
